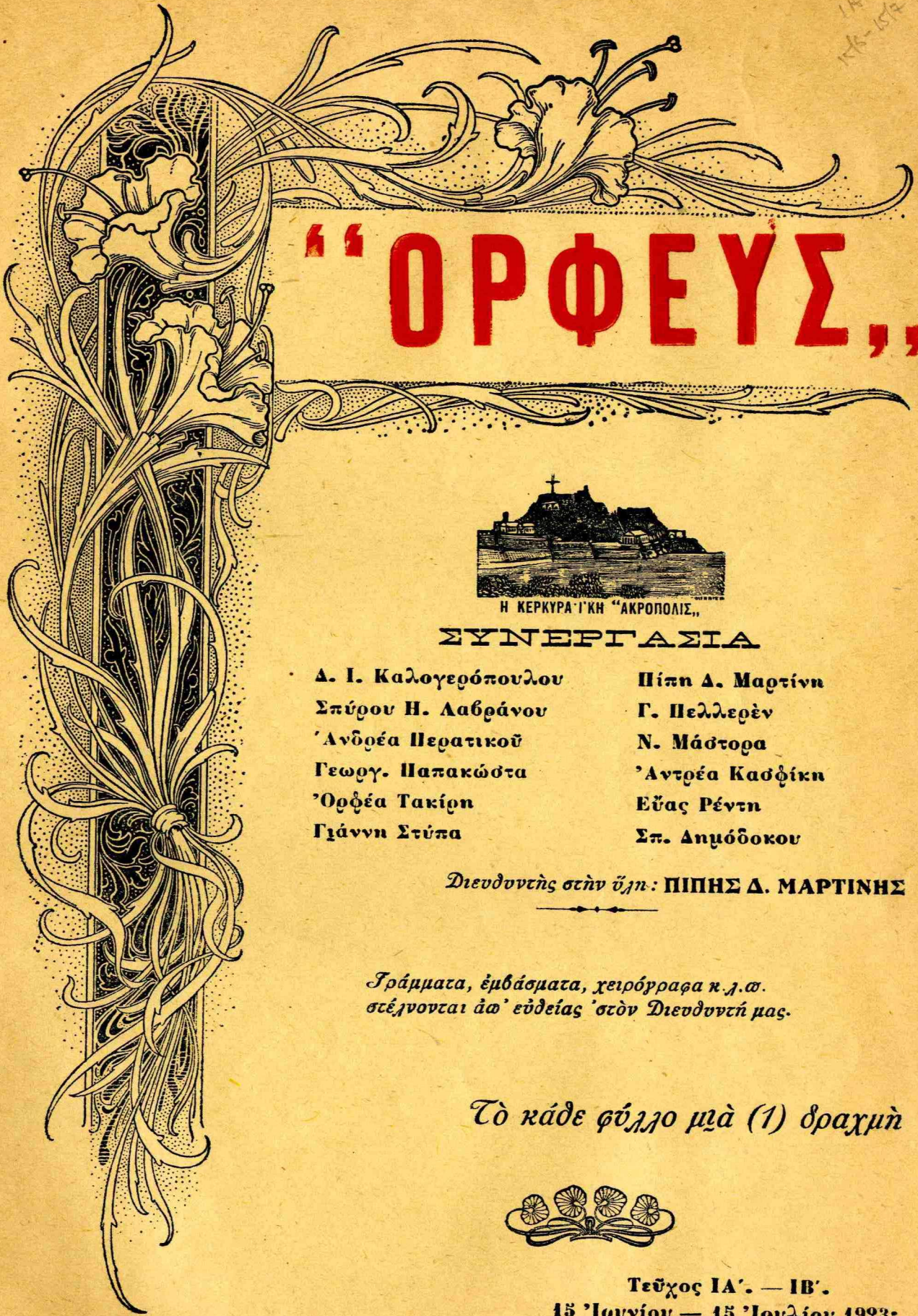

1A-1B
176-1574-1923

“ ΟΡΦΕΥΣ,,

Η ΚΕΡΚΥΡΑ Γ'ΚΗ "ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ,,

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

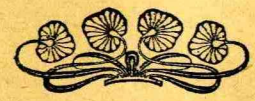
Δ. Ι. Καλογερόπουλου
Σπύρου Η. Λαβράνου
'Ανδρέα Περατικού
Γεωργ. Παπακώστα
'Ορφεία Τακίση
Γιάννη Στύπα

Πίπη Δ. Μαρτίνου
Γ. Πελλερέν
Ν. Μάστορα
'Αντρέα Κασφίκη
Εύας Ρέντη
Σπ. Δημόδοκου

Διευθυντής στην ὕλη: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

*Γράμματα, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κ.λ.σ.
στέλνονται ἀπ' εὐθείας ἑστὸν Διευθυντὴ μας.*

Τὸ κάθε φύλλο μὲ (1) δραχμὴν

Τεύχος ΙΑ'. — ΙΒ'.
15 'Ιουνίου — 15 'Ιουλίου 1923.

Κέρκυρα

Κέρκυρα 15 'Ιουνίου - 15 'Ιουλίου 1923.

Χρονιὰ ἀρώτη Τεύχος ΓΑ' - ΓΒ'.

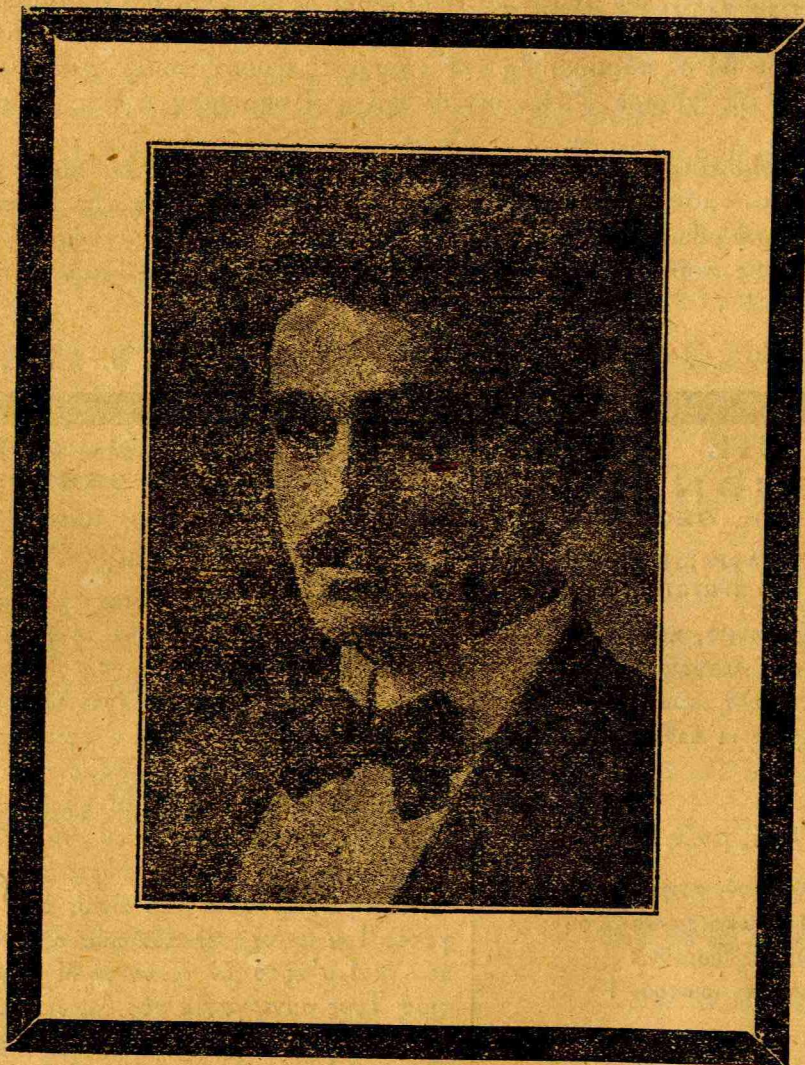
“ ΟΡΦΕΥΣ ”

« Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φασμαγχεῖς ἰοιδᾶς παῖθε
ἔμολεν, εὐαίρητος Ὀρφεύς » ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΠΟΥ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Διευθυντής στήν ὄψιν : ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΘΕΟΤΟΚΗΣ ὁ ἀγνὸς ἰδεολόγος καὶ ἀρχι-
τεχνίτης τοῦ Λόγου, αὐτὸν ἡ Ζωὴ του ἐστάθηκε Λογία, Ὀμορφιὰ καὶ
Ἀγάπη ἀέδανε τὴν 1^η 'Ιουλίου.

Ἡ Κέρκυρα πένθει γιὰ τὸ χαμὸ ἐνὸς τῶν ἀγέων ἱηρευτῶν της
τέκνων, τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα στεροῦνται τὸν ἐκλεκτὸν ἀνάμεσα
στοὺς μισοτοὺς ἐρμηνευτὰς τῆς νέας Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ ἡ Ποιητὴν
ἕναν ἀπὸ τοὺς βεχωριστοὺς συντελεστὰς τῆς Πνευματικῆς καὶ κοι-
νωνικῆς Προκοπῆς της.

'ΣΤΟ ΝΕΚΡΟ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

Μήπως θάβαν προτιμότερη ή σιωπή, απ' ότι θά μπορούσε κανείς για Σέ να γράψη αλησιόνητε της τέχνης πρόμαγε; Μήπως μ' αυτήν αποδείχεται τρανότερα ή βαθειά πίκρα που πλημμυρίζει τις ψυχές μας από τη 17 'Ιουλίου με το χαμό Σου;

Μήπως αυτή θάβαν ή πιο άρμοστη, ή ευγενέστερη και ευγλωτιότερη εκδήλωση της άπειρης σ' 'Εσένα αγάπης μας και του βαθειού κι' άπεριόριστου θαυμασμού μας; Μήπως μ' αυτήν αποδείχνουμε έπισημότερα πως ήσουν μεγάλος τόσο, που κάθε τι που για Σένα θά λεχθῆ θάβαν ελάχιστο, κι' όχι άρμοστο 'στην τελειότητά Σου, και 'στη βαθειά σου μόρφωση;

Μήπως μονάχα με τη σιωπή θά δικαιολογήσουμε τον πιο μεγάλο σεβασμό που στην αλησιόνητή Σου μνήμη όφείλουμε; Γιατί, τί αλήθεια για Σένα μπορεί κανείς να πῆ που ν' άρμόξῃ 'στο ύψος σου; "Η ποιά ή ανάγκη να Σου πλέξῃ εγκώμια ή να Σου γράψῃ νεκρολογίες, απ' οὔ αν Σὺ τόσο πρόωρα και ίσως 'στην καλύτερη στιγμή της ζωῆς Σου χάθηκες, ζῆ και θά ζῆ παντοτεινά το έργο Σου, που μπροστά 'στα μάτια του κόσμου θά σὲ παρουσιάξῃ μιὰ ξεχωριστή φυσιογνωμία, που θά επιβληθῆ με το κύρος που της χάρισε ή ειλικρίνεια και ή ανυπόκριτη αγάπη 'στις μεταγενέστερες γενεές;

Χίλιες φορές προτιμότερη θάβαν ή σιωπή, ή ευγενέστερη αλλά και ή τρανότερη αυτή εκδήλωση του πόνου για το χαμό Σου, γιατί 'στη βαθειά της σιωπῆς σκέψη, μπορεί κανείς πολὺ εύκολα να διακρίνῃ τη συμφωνία 'στην αναγνώριση που είσαι ένας από 'κείνους που το πολὺ μιὰ φορά 'σὶν κάθε αἶωνα παρουσιάζονται οὐ μιὰ χώρα.

Κέρκυρα 2 'Ιουλίου

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

ΓΚΑΙΤΕ ΜΙΝΙΟΝ

Μετάφραση ΚΩΝ. ΘΕΟΤΟΚΗ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΡΙΝΑ ΓΟΥΔΕΛΙΟΥ ΠΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ

Ξέρεις που άνοιθῶν οί λεμονιές, και μήλα Χρυσά λαμπροκοπούν στα μαύρα φύλλα, Αὔρα απ' τον οὐρανό άπαλή φυσῶ Κ' ήσυχῃ είναι ή μυρτιά κι' όρθῆ ή δαφνιά; Ξέρεις έσὺ;

Έκει ναί εκεί
Θέλω να πάμε, ὦ ποθητέ, μαζί!

Ξέρεις το σπίτι; στύλοι του στηρίζουν Τῆ στέγη· ή σάλα, οί κάμαρες γυαλίζουν. Κι' αγάλματα στημένα με θωροῦν:

Φτωχό παιδί, τί σουκάμαν ρωτοῦν!
Τὸ ξέρεις σύ;
Έκει ναί εκεί

"Ας πάμε, ὦ ἐσὺ προστάτη μου, μαζί!

Ξέρεις το ὄρος; στα γνέφια το γιορῶναι; Ζητᾶ στρατι στην πάχνη το ζωντήρι, Του δράκου ή αρχαία γενιά είναι στη σπηλιά, Γκρεμιόνται βράχοι κι' από πάνω άφριά.

Τὸ ξέρεις σύ;
Γιά κι, για κι,
Πατέρα μου, ας κινήσουμε μαζί!

* Για να τραγουδιστεῖ κατὰ τῆ Μουσική του Μπετόβεν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Κέρκυρα 2 'Ιουλίου 1923.

Αξιότιμε Κύριε,

Με άμετρον θλίψη το Διοικητικό Συμβούλιο του α' Ορφέα» έρχεται να Σᾶς γνωρίσει το θάνατο του Κ. Θεοτόκη, μ' άπτό δε το λυπηρό για τῆν Κέρκυρα και τῆν Ελλάδα αλάκαιρη μήνυμα, έχει τῆν τιμῆ να Σᾶς κοινοποιήσει τῆν άποφασῆ του ν' άριερώσει στη μνήμη του Πολυαγαπημένου και αλησιόνητου συμπατριώτη του έγτός από το Φιλολογικό Μνημόσυνο και ένα ξεχωριστό Έπιμνημόσυνο Τεῦχος, που θά εκδοθῆ τα τέλη του 'Ιουλίου, για το όποιο θεωρεῖ υποχρέωσή του να ζητήσῃ τη συνεργασία από εἶλους τους φίλους και συνεργάτες Του με τῆν ελπίδα πως δε θ' άρνηθοῦν να τιμήσουν και μ' άπτό τον τρόπο τῆ Μνήμη Του με τῆν πολυτιμῆ Τους συνεργασία στο ξεχωριστό άπτό Τεῦχος μας, με το όποιο ο Φιλολογικός Κόσμος της Κέρκυρας ζητάει μ' ένα ελάχιστο δείγμα ν' αποδείξει τῆν άπειρή του ευγνωμοσύνη στον μεγάλο του Πατριώτη Κ. Θεοτόκη.

Με τῆν ακράδαντη πεποίθηση πως και Σεις πρόθυμα στη περιστάσῃν άρτῆ θά συντελέσετε με τῆ συνεργασία Σας να πετύχουμε τον τόσο ευγενικό σκοπό μας, Σᾶς παρακαλοῦμε να δεχτεῖτε τα άπειρα ευχαριστήριά μας.

Με τῆν έκφραση της βαθειᾶς, προς Σᾶς
υπόληψῆς μας.

Ο Πρόεδρος Ο Γεν. Γραμματεὺς
ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ ΤΑΚΗΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΑΡΜΟΝΙΑΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Εκὸ άκουσμα μιᾶς ballade του Ρωέν.

[Με χαρὰ μεγάλη δημοσιεύουμε σήμερα 'σὶν «Ορφέα» το πρώτο έργο που μιὰ έστειλε ο διαλεχτός Έλληνας συγγραφέας και πολὺτιμος συνεργάτης μας κ. Α. Καλογερόπουλος. Οί αναγνώστες του περιοδικου μας θ' απολάβουν προσοχῶς κι' άλλα — καλλίτερα έργα — του εξακουσμένου διηγηματογράφου μας.]

I

Σκορπίζεται επάνω 'στα κόκκαλα του πιάου με ταχύτητα θυέλλης μιὰ μελωδία πολυποικίλη, σατανική. Ένας ανεμοστρόβιλος άφελείας και χάριτος, ένα τρελλό παιγνίδισμα, ένα γέλοιο γοητευτικό που ξεφεύγει από ένα άνάσασμα παρθετικού σιγήους.

Έγύρισα έξαφρα και αντίκρισα τα μάτια της. Φωσφόριζαν παράξενα. Από τῆν άκρη των ματιών της ξεγλύστορησε μιὰ τρελλή άκίς των επάνω μου.

Τὰ χείλη της χαμογελοῦσαν ποιητά.

Και είπα:

— Τα μάτια που γελούν.

II

Η βοή των χορδῶν έπανε τώρα και άρχισε ή γαλήνη να βασιλεύῃ. Δεπταί άπηχῆοις οἶν άνασασμοί βρέφους, οἶν πέταγμα πεταλούδας, οἶν φλογέρας παράπονο οὐ άνοιξιάνικο βασίλειμα. Η καλλιτέχνις χαϊδεύει τώρα τα κόκκαλα του πιάου. Σᾶν να άνοιγῃ ένας πέπλος άσπυροῦφαντος και να φαίνεται ή μαγεμένη βουσιλοπούλα του παραμυθιοῦ.

Έγύρισα και τῆν είδα πάλιν. Μιὰ μουσική φεγγοβολῆ έκαμνε τα μάτια της να άκίνοβολούν.

Τὰ χείλη της δὲν χαμογελοῦσαν πειά.

Και είδα:

— Τα μάτια που δνειροῦνται.

III

Τὸ πιάνο σκορποῦσε νότιες που της είχεν ἐμ-

N. ΜΑΣΤΟΡΑ

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Εἶν ὄνειρο. Βράδι
Τὰ δέντρα οἶν σκιές
Τῶν φύλλων τὸ χᾶδι,
Φωνές μυστικές.

Τ' άγέρι. Κι' ὄργάνων
οἶν κάσιων σκοσός.
Και ψίδυροι, αἰάνων
φιριῶν ὁ άχός.

Και φῶς, σὸ σκοτάδι,
τ' άστέρια δειλά.
Εἶν ὄνειρο. Βράδι...
Εὐ μόνη κι' ἐγώ.

ψυχῶση μιὰ εμπνευσῆ ποιητική, ένας ἴμερος ὑπεροδόσμιος. Έκοιταίς, που ή πραγματικότης τῆν ενέδνε με τους άχρους των πρώτων συνέ-
ρών της.

Τὰ σιγή της ανέπνευσαν βαθειά. Η μελωδία της είχεν άφρυνίση ένα νοσταλγικόν πόθον. Ο έρωσ τα παρεμόνευε και έξαφρα έέντωσε το τόξόν του.

Έγύρισα και τῆν κῆτιαξα. Σιὰ μάτια της μιὰ μελαγχολία άπλωνε σκιές. Σᾶν να μου φανέρωναν κάποιον άνιστόρητο μουσικό που έκρυβαν βαθειά τα σιγή της. Η άκίς που τα έκανε να λάμπουν, είχεν έξαφανισθῆ.

Τὰ χείλη της ήσαν άκόμη μισοανοικιά.

Και είπα:

— Τα μάτια που αγαποῦν.

IV

Η μελωδία άρχισε να σβύνη. Οί ήχοι έγιναν τώρα πειὸ γλυκέις, πειὸ ήσυχοι, πειὸ παραπονεμένοι. Η φαντασμιγορία έσβύνειο. Σᾶν να πέθαινε κάι.

Ανασιτέναζε βαθειά.

Τὰ περασμένα για μιὰ στιγμή ξανάξῃσαν.

Κάι ζητοῦσεν ή ψυχῆ ν' άνικρούσῃ, αλλά το κάι αδιὸ δὲν ὑπῆρχε.

Τὸ πιάνο έσιτέναζεν, έθρηνοῦσε.

Γύρισα και τῆν κῆτιαξα. Τα μάτια της έγνά-
λιζαν και τώρα. Αλλ' είχαν τῆν γυιλάδα της φθινοπωρινῆς σιαλαγματιᾶς.

Τὰ είχε δροσίση ένα κορυφὸ δάκρυ.

Τὰ χείλη ήσαν τώρα σφραγισμένα με μιὰ θλίψη.

Και είδα:

— Τα μάτια που κλαίνε.

Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΣΦΙΚΗ

ΑΓΝΩΜΟΕΥΝΗ

Σιὰ κόττα με τι κάκλια
Τὰ σύγνερα ζυγώνουν
Μαβιά οἶν τὰ κοράκια
Τὸν ήλιο τὸ ζαμωρὸ
Τὸ σκέωσαν, δαμωώνουν
τὸ φῶς, σὸν στὰ σωιτάκια
Πὸν τῶρ' άργοδομώνουν,
έχύνονταν φαιδρό.

Σιὰ κόττα με τι κάκλια
Τὰ σύγνερα αἰακώσαν
Μαβιά οἶν τὰ κοράκια
Τὸν ἴδιο τους ρονιό.

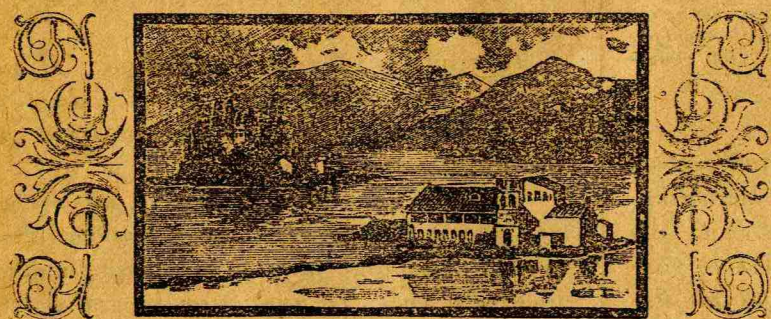

ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΡΑΤΙΚΟΥ

ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Α.

ΤΟ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟ ΠΟΝΤΙΚΟΝΗΣΙ

Η βάρκα μας γλυστράει χωρίς ν' ακούεται πάνω στον καθρέφτη, που παρουσιάζει του Χαλιλιόπουλου ή λίμνη. Όλόγυρά μας απλώνεται σιγαλιχ βαθεία. Ψηλά στον καθάριο ουρανό μονάχα λίγα αστέρια φαίνονται. Τό φεγγάρι, όλοστρόγγυλο, σκορπίζει στις χώρες των άστρων τόσο φως, που χάνεται τό φως των μικρόφωτων αστεριών. Μονάχα τὰ πιό μεγαλόφωτα, κι' αυτά με κάποια δειλία, κατορθώνουν νά δείξουν την ύπαρξη τους. Η επιφάνεια τής λίμνης λαμπυρίζει σά νά την άλπει με φωσφόρο κάποιοι γίγαντες ζωγράφος. Στην άκρη του άπεραντου αυτού καθρέφτη κάτι σαν άνοδοςέση επιπλέει. Είναι τό Ποντικονήσι. Τά κυπαρισσάκια του, τάλλα δεντράκια του, τά χαμηλά κατάσπρα σπιτάκια του, όλα λουσμένα στό άπαλό φως του φεγγαριού, ή άρμονία, που βασιλεύει στό σύνολο του, δείχνουν πώς κάποια άνοδοςέση χωρίς άλλο θάνε, που γλύστρησε πό κάποιου άγγελου χέρι. Λίγο παραπέρα ένας φοβερός δράκοντας ξεκουράζει τό κορμί του στής λίμνης τά νερά. Νά τό κατάσπρο κεφάλι του, τό μισόμαυρο κορμί του. Νά ή άπεραντη ούρά του, που φτάνει ίσια με την άντικρινή άχρογιαλιά του Κανονιού. Για ξαπλωμένο δράκοντα θά πάρη ό καθέννας ριχνοντας την πρώτη ματιά στό χαριτωμένο μικρούτσικο νησάκι με

τή χαμηλή εκκλησούλα του, με τή σειρά των πετρών, που τό ένωθούν με τή μακρυνή άνοσπαρμένη ξηρά, τό μαγικό Κανόνι, ντυμένο με φως φεγγαριού.

Τό τόσο μεγαλειό, ή τόση όμορφάδα, ή τόση σιγαλιά, π' απλώνονται όλόγυρα μου, ξεχώρισαν σιγά σιγά την ψυχή μου άπό τό κορμί μου. Η ψυχή μου ταξείδευε σε άλλους κόσμους, κόσμους όνειρων. Δεν μπορούσα νά νοιώσω άν ζούσα. Ημουν σαν ύπνωτισμένος, σά νά κολυμπούσα σ' όνειρου πέλαγο. Εάρνου ήχοι άπαλώτατοι σκορπίζονται. Η σιγαλιά τής νύχτας... πάει. Αυτό μονάχα έλειπε για νά συμπληρωθή ή άρταστη άρμονία, που του Δημιουργού τό χέρι έχει σκορπίσει στη μαγική αυτή γωνιά. Ηχοι, που, χωρίς άλλο, θά ξεφουγαν άπό άγγελου στόμα, τάραξαν τό βαθιό ύπνο, που τό καθετί έχει παραδοθή, και έσυραν την ψυχή μου στό μέρος τής μελωδικής φωνής.

Β.

— Μπάρμπα Γιώργο, στάσου μη λάμνης, - ψιθύρισα.

Η βάρκα σταμάτησε.

— Ποιός τραγουδάει τέτοια ώρα τόσο γλυκά, τόσο άρμονικά;

— Α! Είναι ή καλόγρια του μοναστηριού, ή όσία Μαγδαληνή.

Πόσες φορές άφηκα τά κουπιά για ν' ακούσω την άγγελική της ψαλμουδιά! Έχει άηρόνιου φωνή.

— Σίμωσε και δέστε τή βάρκα από καμιά πέτρα.

Σέ λίγο ό μπάρμπα-Γιώργος έδενε τή βάρκα.

— Και τή γνωρίζεις αυτή τή καλόγρια;

— Ε! Από τά μικρά της χρόνια. Ημαστε γειτόνοι καθόντανε σ' ένα 'πό τ' άντικρινά σπιτάκια τής άλλης άχρογιαλιάς. Οι γονέοι της ήταν από τό χωριό, που φαίνεται πάρα πέρα, μα τό καλοκαίρι έμεναν πάντα σε κείνα τά χωράφια τους. Εκεί κοντά είναι και τό καλύδι μου.

Έτσι την ξέρω καλά, ως καθώς και την ιστορία της.

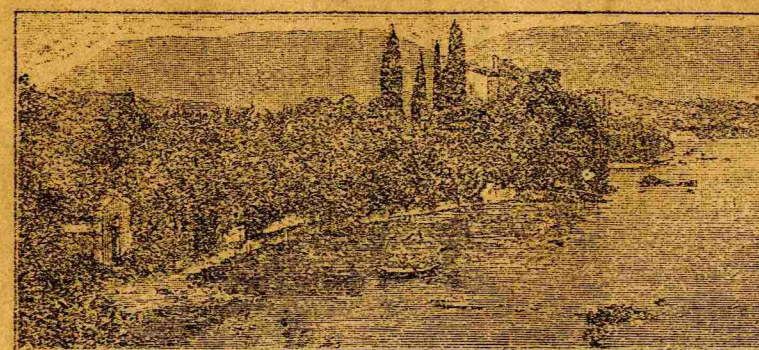
— Θα μου τήν πής, μπάρμπα-Γιώργο, δεν είν' έτσι;

— Στους όρισμούς σου, άρέντη.

Οι άγγελικές ψαλμουδιές εξακολουθούσαν ν' άνεβαίνουν στού Θεού τό Θρόνο. Έπειτα επαψαν για λίγο.

Γ.

— Αν εγνωρίζεις, εδώ και δέκα χρόνια, τή Μαριγώ του Μαστρονικόλα, θάμενες με τό στόμα άνοιχτό. Στογάσου, πώς στά περίχωρα τής είχαν δώσει τ' όνομα **Πεντάμορφη τής άχρογιαλιάς**. Ψηλή, λιγερή, με μέση κοντυλένια. Από τό μάγουλο της έσταζ' αίμα' είχε τά χείλια κοραλλένια, τα δόντια σαν μαργαριτάρια. Τά μακριά της φουντωμένα μαλλιά ήταν πιό μαύρα άπό την πιό μαύρη νύχτα, τά μάτια της κι' άπό τά μαλλιά της πιό μαύρα. Πρώτη στό χορό, πρώτη στό τραγούδι. Όλα τά παλληκάρια του χωριού την καμάρωναν, μα πιό πολύ την καμάρωναν οι γονέοι της. Την Κυριακή, κανέννας άπό τους νιούς του χωριού δεν έμπαινε στην εκκλησιά, άν δεν την έβλεπαν νά μπή

ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΧΩΡΙΟ ΒΙΝΙΤΣΕΣ

πρώτη την καρτερούσαν άραδιασμένοι άπ' όσω. Πολλών ή καρδιά σπαρτάριζε στό έρχομό της και πολλοί άπ' αυτούς τό είχαν πάρει άπόφαση νά την κάμουν δική τους. Μ' αυτή περνώντας είχε τά μάτια χαμηλωμένα κι' έμπαινε στην εκκλησιά σαν άστραπή. Μ' αυτά, που σου λέω, δε θέλω νά σου πώ, πώς είχε και πέτρινη καρδιά ή πώς τώκανε για περηφράναι. Όχι, είχε και πολύ τρυφερό, μα είχε διαλέξει πιά τόν καλό της και σ' αυτόνε την είχε παραδώσει δηλ' γι' αυτόνε χτύπηε κάθε της χτύπος. Μα σαν φρόνιμη και τιμημένη, που ήταν, δεν τώλεγε σε κανέναν μετά βιά, σ' όποιον σ' έρωγά της. Μα ό Γιωργάκης δεν έδινε και τόση προσοχή στη Μαριγώ, την Πεντάμορφη τής άχρογιαλιάς, είχε άλλου δώσει την καρδιά του άλλη θά τον έκανε δικό της. Μα τούτο που νά τό ξέρη ή άμοιρη Πεντάμορφη? Έβλεπε τό Γιωργάκη νά περνά άδιάφορος και κόβονταν τά γόνατα της. Έβλεπε, πώς ό Γιωργάκης δεν έγύρευε νά τή συγκαπαντόη, ως καθώς έκάνανε τάλλα παλληκάρια, και μέσα της ένοίωθε νά τή δαγκάνη κάποιο φειδί. Με τά πολλά κατάλαβε, πώς ό Γιωργάκης ήταν γι' αυτή χαμένος. Από τότε ή Πεντάμορφη άλλαξε όλότελα. Σιγά-σιγά τά τριαντάφυλλα, πουχε στα μάγουλα, ξεβάρσαν, τό περπάτημά της πήρε την άσχητα τ' άρρώστου, ή ματιά της έγινε θολή και κάπου-κάπου στάλαζε άπό τά μάτωλάδα της και κένα όλόθερμο

δάκρυο. Η Μαριγώ του Μαστρονικόλα με μιάς δε φάνηκε πια μήτε στο χορό, μήτε στην εκκλησιά.

Δ.

Ο μπάρμπα-Γιώργος ξερόβηξε και εξακολούθησε τή διήγησή του.

— Βλέπεις εκείνο τό γκρεμισμένο καλύδι; Σ' αυτό, εδώ και πεντ' έξη χρόνια κάθονταν αλόμα ή για Παρασκευή, μιά γριά, που δε φοβόντανε ούτε τό Θεό, ούτε τό διάβολο. Τό Θεό δεν τον είχε στό νού, γι' ατ ήταν μάγισσα' από τό διάολο δεν είχε φόβο, γι' ατ ήτανε πρώτος της φίλος. Ηξερε καθε λογής μαγείες. Ηξερε ν' άποδένη άντρούγνα, νά ξεχωρίη άντρούγνα, νά ρίχνη στις γυναίκες νά κάνουν όλο θηλυκά παιδιά και χίλιων λογιών άλλα μάγια. Μα τό πιό σπουδαίο άπ' όλα ήταν, που γνώριζε τό **βοτάνι τής άγάπης**. Στο χωριό όλοι κι' όλες την τρέμανε πιό πολύ για τούτο παρά για κάθε άλλο, μα στον ίδιο καιρό και την καλοπιέτανε. Λέγανε ακόμα, πώς τής τώδειξεν ό **Οξ από 'δω** ένα μεσάνυχτο, που έκανε Σολομωνικίες σ' ένα πηγάδι χτισμένο στη μέση άπ' ένα τριστρατό. Τά παιδιά περνώντας άπό τό παλιοκαλύδι της έτρέμανε καμιά μάννα δεν άφηνε τό παιδί της νά περάση πό κεί μεσημεριάτικα. Πολλοί άπό τό χωριό κι' ακούσανε και είδανε πολλά διαολικά πράματα στό μισογκρεμισμένο της καλύδι. Κάτι φωνές παράξενες, κάτι νυχτοπούλια νά τριγυρίζουν, κάτι σά νυχτερίδες νά κάθονται πάνω πό τό παλιοκρέβατό της.

Μιά νυχτιά φέρενα στην άχρογιαλιά, κοντά στό καλύδι της. Δέ σκιάζομαι πό ξωτικά, γιατί έχω κρεμασμένο στό λαϊμό φυλαχτό, που διώγει μακριά κάθε κηκο. Εάρνου βλέπω κάτι σαν ίσκιος νά διαβαίνει, ήτανε ντυμένο σά γυναίκα' περπατούσε σά σκιασμένη, σαν κάτι νά την κυνήγαε' σε κάθε της πάτημα κύταζε και τριγύρου της γυρεύοντας στό ίδιο καιρό νά διαλέη κάθε μεριά, που δεν ήταν φωτισμένη άπό τό φεγγάρι. Στην άρχή ένοιωσα κάποια άνατριγίλα, έκαματό σημείο του Σταυρού, έπιασα τό φυλαχτό μου' μα έπειτα θάρρεψα και γέλασα λίγο με τόν έκυτό μου, που ποτέ ως τά τότες δεν είχε σκιαχτή. Έπειτα μ' έπιασε μιά περιέργεια νά ιδώ τό πρόσωπο τής γυναίκας, που είχε φτάσει πια κοντά στην πόρτα του καλυδιού τής μάγισσας' μα τίποτα δεν κατάφερα, γιατί ή γυναίκα ήτανε μακριά καμιά τριανταριά όργυιές άπό τή βάρκα μου και τό περισσότερο μέρος του προσώπου της τό είχε σκεπασμένο. Η γυναίκα δειλά, δειλά χτύπησε την πόρτα τής μάγισσας' ή πόρτα άνοιξε, ή γυναίκα μπήκε. Δεν έμεινα πια εκεί γιατί είχα και τή δουλειά μου. Έβρυγα, μα τώβαλα άπόφαση νά βγάλω λόγια άπό τής μάγισσας τό στόμα.

Αμα ξεμείρωσε, βρέθηκα με τά φάρια μου όσω άπ' τής μάγισσας τό καλύδι. Σέ λίγο άνοιξε ή παλιόπορτα και φάνηκε τό κοκκαλιασμένο κορμί τής γριάς.

— Καλή μέρα προεστή, — τής λέω — πώς περνάς; Θέλεις κένα φάρι; Απόψε δεν πήγ' ή νυχτιά χαμένη' λίγες φορές βλέπω τέτοιο φάριμα.

Η μάγισσα πήρε τά δύο-τρία φάρια, που τής χάρισα, και τά πλέρωσε με χίλιες ευχές.

— Δέ μου λές, προεστή, ποιός ήρθ' άπόψε στό καλύδι σου; Νά σου πώ την αλήθεια, σκιαχτήκα λιγάκι.

Η γριά μισοκόμπησε, μα θυμήθηκε τά φάρια και σιγά-σιγά,

ἀφ' οὗ πρῶτα μ' ἀνάγκαζε νὰ ὑπεσθεθῶ, πῶς δὲ θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα μου, μὴ λείει:

— Ἦταν ἡ Μαριγῶ τοῦ Μαστρονικόλα. Τῆς ἐδώκα βοτάνια νὰ τὰ ρίξῃ στὴν πόρτα τοῦ Γιωργάκη τοῦ κυνηγοῦ· κατὶ τρέχει. Σὰ νὰ μὴ φαίνεται, πῶς τὸν ἀγαπάει κι' αὐτὸς δὲ θέλει νὰ τὴν ξέρῃ. Σ' ὀρκίζω νὰ τὸ φυλάξῃς μυστικῶς.

Ἐχαίρετσα τὴ γριὰ καὶ μπῆκα στὴ βάρκα. Ἡ μάγισσα πῆγε στὴ δουλειά της. Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ πῆγα νὰ λουτοσιθῶ. Ἐπειτὰ πὸ τόσο καιρὸ φάνηκε κι' ἡ Μαριγῶ στὴν ἐκκλησιά· ἦταν χαρούμενη καὶ γεμάτη ἐλπίδες. Τὰ παλληκάρια μείνανε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Δὲ ξέρανε νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Τὸ μυστικὸ τῶξεραν μόνον τρεῖς, ἡ Μαριγῶ, ἡ μάγισσα κι' ἐγώ.

Τώρα, ποῦ ἐρριξε τὰ μάγια στὴν πόρτα τοῦ Γιωργάκη, ἦταν βέλαιη, πῶς ὁ Γιωργάκης ἦταν δεικός της. Μὰ δὲν πέρασαν οὔτε δυὸ βδομάδες καὶ μὴ νυχτιὰ ἀκουστήκανε, ντουφεκιές καὶ καμπάνες. Ὁ ἕνας ρωτοῦτε τὸν ἄλλον τι τρέχει. Καινούργια παντοριά. Ὁ Γιωργάκης, ὁ κυνηγὸς ἀρραβωνιάστηκε τὴ Χρυσούλα τὴ θυγατέρα τῆς Κατέρως.

Τὴν ἄλλη βραδυὰ ἤμουνα στὴ βάρκα μου ἀπορθώνοντας τὰ σπινθηροῦ μου. Ἐξάρνα ἀκούω:

— Μπαρμπά Γιωργό, μπαρμπά Γιωργό!

— Ποιὸς εἶναι; — φώναξα.

— Ἐγώ, ἡ Μαριγῶ τοῦ Μαστρονικόλα.

— Τί θέλεις; ἔλα κοντά.

Ἡ Μαριγῶ ἦλθε κοντὰ στὴ βάρκα κι' ὕστερα δειλά-δειλά μὴ λείει:

— Θὰ μὴ κάμῃς μὴ μὴ μεγάλη χάρη, νὰ μὲ περάσῃς μὲ τὴ βάρκα σου στὸ μοναστήρι. Ἐτάχτηκα στὸ Χριστό.

Δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ τῆς ἀλλάξω τὸ νοῦ, οὔτε νὰ μὴ τῆς κάμω τὴ χάρη, ἀφ' οὗ ἦτανε γιὰ τὸ Χριστό. Τὴν πῆρα καὶ τὴν ἔφερα στὸ νησάκι. Ἐγένε καλόγηρα μὲ τὸνομα ὀσία Μαγδαληνὴ.

Ε'.

Ἡ βάρκα μας ἄφησε τὸ νησί. Ἡ σιγαλιὰ καὶ πάλι ἐξαπλώθηκε πέρα-πέρα. Δὲν ἀκούοντα: παρὰ τὰ γτυπήματα τῶν κουπιῶν καὶ οἱ σιγαλὲς τώρα μακρινὲς ψαλμουδιές.

Ἡ ὀσία Μαγδαληνὴ εἶχε ἐναρχίσει νὰ στέλνῃ καινούργιους ὑμνους στὸν Οὐράνιο Νυμφίον.

Κέρκυρα.

ΑΝΔΡ. ΠΕΡΑΤΙΚΟΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΥΠΑ

ΠΟΝΟΣ!...

[... Τὰ ρόδα θὰ νὰ ἀνθίσουνε κι' ἐμεῖς θὰ τὰ τραγοῦμε κ' ἡ φυλλοσιὰ, μὲ τὸν καιρὸ, στὸν κῆπο θὰ μαθήσῃ. «Ἀντίο» κι' ἂν γεννώμαστε, «ἀντίο» κι' ἂν ξεφυγοῦμε, καὶ τὸ κακό, σὺν τῇ χαρᾷ κι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἀφήσῃ.]

JEAN MOREAS

Καὶ τί δὲν κλεῖ τὸ μεγάλο τοῦτο μυστήριον, τὸ μυστήριον τοῦ πόνου.

Ὁ σκοτεινὸς πέπλος τοῦ ποῦ ἐσκίασε ὡς τὰ σήμερα τόσες καὶ τόσες εὐτυχίες κι' ἐτύλιξε τρυφερὲς ὑπάρξεις ποῦ μὲ χαρὰ προσμένανε νὰ ἰδοῦνε τὴν ἀνατολὴ τοῦ γῆλιου, δὲν μπόρεσε ἀπὸ κανένα νὰ σηκωθῆ ἀκαὶ τ' ἀνθρώπινο μοιραῖον βασιλεύει ἀκόμα ἀπανωθὲ μᾶς.

Ἀχ! πόνε-πόνε μεγάλη - σ' ἐννοιῶσα βαθειά.

Οἱ φοβερὲς δαγκαμασχὲς σου ἐννοιῶσα νὰ σχίζουν ἀλύπητα τὴν καρδιά μου.

Καὶ πότε;

Ἐκεῖνὴ τὴ νυχτιὰ ποῦμουνα γυρισμένος στὸ προσκέφαλο τῆς ἀγαπημένης μου καὶ τὴν ἐβλεπα

νὰ χαροπαλαίῃ. . .

Κ' ἔπιανα χέρια κρύα. . .

Φιλοῦσα χεῖλη ὠχρὰ ποῦ ἀνοιγόκλειναν λέγοντας καὶ.

Ποιὸς εἶχε τὴ χάρη ν' ἀκούσῃ τί γιὰ ὕστερη φορὰ μὴ λέγανε;

Ἀντίκριξα στήθια . . . καὶ στήθια πονεμένα ἀπὸ καιροῦς, ποῦ φοῦσκωναν σὺν καὶ νᾶθελαν νὰ ξεσπάσουν σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἄχ! . . . σὲ ἄχ! - σὲ ἄχ! ἰξεψυχισμὸς ποῦ θάκανε κομμάτια τὴν καρδιά μου. . .

Ἐβλεπα ἑμμάτια νὰ βασιλεύουν καὶ καρτεροῦσα νὰ δύσουν γιὰ νὰ χωθῶ κ' ἐγώ στὸ σκοτάδι — «στὸ σκοτάδι τοῦ χαμοῦ.»

ΑΓΑΠΗ

Στὰ μάτια, στὰ ὄμορφα μάτια σὺν σὲ πρωτοκύτταξα ἐννοιῶσα κατὶ νὰ μὲ δένη μαζί σου.

Μὰ ἦταν τόσο μακρινὲς ἡ λάμψη, τῶν ματιῶν σου καὶ ἡ ἐννοια τους τόσο βαθειὰ ποῦ βυθίστηκα στὴν ἄβυσσο ζητώντας νὰ τὴ ξεδιάλυνω. Κι' ὅταν κάρφωσες τὰ μεγάλα σου μάτια ἀπάνω μου

ἡ ψυχὴ μου πῆγαινε μέσα στὴν ἀπέραντη σκοτεινὴ τους θάλασσα.

Ἀχ! δὲν μπόρεσα νὰ φτάσω στὴ στερεὰ πειὰ! . . . Καὶ μούπες. . .

Ὀ! πόσα δὲ μούπες μὲ τὰ σκοτεινὰ σου μάτια, ποῦ πάντα σὺν φάρσε μακρυνοὶ ξεχωρίζουν μέσα στὴ θάλασσα π' ἀρμενίζω.

. . . . Νὰ ἡ ζωὴ μου εἶπες. Νὰ ἡ ὄμορφη ἡ ζωὴ ποῦ δὲν τὴν ἔχεις νοιώσῃ. Καὶ τὸ σοβαρὸ πρόσωπό σου χαμογέλασε μὲ τὴ παιδικὴ μου ξεννοιασιί.

Ὀ! Δὲ θὰ ξεγᾶσω κείνο τὸ χαμόγελο ποῦ στάλαξε μέσα μου μὴ σιωπηλὴ μελαγχολία. Κ' ἐμεινες σύντροφος μοναδικὸς στὴ γλυκοξαρνιασμένη ψυχὴ μου.

. . . . Ἀχ! γιατί ν' ἀλλάξῃς τόσο πολὺ!

. . . . Μέσα στὴν καρδιά μου φύλαξα μὲ θλίψη τὴ θύμησή σου. Μὰ ὅσοι κι' ἂν περάσουν καιροί, ἡ σκέψη μου θ' ἀρμενίζῃ πάντα μέσα στὴν ἀπέραντη θάλασσα τῶν ματιῶν σου.

. . . . Ἀχ! δὲ θὰ μπόρεσω πειὰ νὰ φτάσω στὴ στερεὰ ποτὲ.

Μυτιλήνη Ἀπρίλης,

ΕΥΑ ΡΕΝΤΗ

ΠΟΙΗΣΗ

ΟΡΦΕΑ ΤΑΚΙΡΗ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἄρχισε Λύρα μου γλυκεῖα μ' ἀηδοιοῦ τραγοῦδια Νὰ ψάλλῃς παραμόνια τὸν πόθο τὸ γλυκὸ Καὶ νὰ θαντίξῃς ὁμορφιὲς μ' ἀθάνατα λουλούδια Π' ἀνατριχιάζουν μ' ἠδονὴ στὴ λέξιν «ἀγαπῶ».

. . . . Τραγοῦδια μελιστάλαχτα ἀκούονται κεῖ πέρα Π' ἀφίνουν μὴν ἐπιτόπωσι βαθειὰ μὲς στὴν καρδιά Κι' ἀφίνουνε μαγευτικοὺς ἀχούς εἰς τὸν αἰθέρα Μαζὶ μὲ ποθοτρανταγμα σ' ἠδονικὴ σκλαβειά.

Μὰ ἡ φαντασία μου γυροῦ σ' αὐτὰ τὰ περασμένα Ὅπου κυλοῦν τοῦ δειλινοῦ τὰ μαῦα τὰ φτερά Ἐμοὶ σὰ ἰάχα σωθικὰ π' ἀγάπη πικραμένα... Κι' ἀκούονται τῆς λύρας μου τραγοῦδια λυπηρά.

ΣΠ. ΔΗΜΟΔΟΚΟΥ

ΑΠ' ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Θαρρώντας τὴν ἀγάπη πρὸ μεγάλης ἀπὸ στέμματ' ἀπὸ θρόνους καὶ παλάτια τὴν ἀγάπη μου ποῦ δὲ τὴ δίνω σ' ἄλλη σοῦ στέλνω χάρισμα στὰ φλογερὰ σου μάτια.

Εἰς τὸ δικό της τὸ παλάτι θάχῃς θρόνο τὸ νοῦ καὶ τὴ καρδιά μ' αἰώνια καὶ στέμμα σου τὸ ὄνομά μου μόνον σ' ὅσα στὴ γῆ θὰ ζήσης χρόνια.

POSTUMA

ΣΤΕΚΕΤΤΗ

XII.

(Io morirò che la fatal mia sera.)

Θὲ νὰ πεθάνω! κ' ἡ μοιραία μου νύχτα πετώντας φτάνει, ὁ χρόνος δὲν προσμένει Νὰ κεῖ ἕνας τάφος, ἀπλάτος καὶ μαῦρος τὴ σάρκα μου νὰ φύῃ περιμένει.

Σὰν ὅλα περὶ τὴν ἀνοιχτὴ γυρίζουν — Ἐγὼ μόνον δὲν θὰ τὰ χαρῶ — Στὴ κεφαλή μου θ' ἀνθίξ' ἡ μανιζουράνα θρεμμένη πὸ τῆς σάρκας τὸ νερό.

Ἐλα ἐκεῖ Κόρη, ἡ ἀγάπη μου σὲ κράζει Μᾶσε ἀπ' τὸν τάφο μου μὲ δάκρυα τὸν ἀνθὸ ποῦ ἀγοποῦσες, καὶ π' ἡ καρδιά μου τρέφει.

Μὴν τ' ἀρνηθῆς παρθένα δυὸ φιλιὰ: τὰ κόκκαλά μου σ' αὐτὰ συνηθισμένα θὰ τριξουν μέσα στὸν τάφο ἀπὸ χαρὰ.

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΥΠΑ

ΔΑΚΡΥΑ...

(ΤΟ ΧΑΡΙΖΩ ἘΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΤΟ ΜΟΥ ΦΙΛΟ Κ. ΒΡΑΧΛΙΩΤΗ)

I

Μονάχος ἵστοῦ περιβολιοῦ Τὶς στράτες τριγυρίζω μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά· δὲν ξέρω ποῦ βυθίζω.

II

Κατὶ μὲ σπρώχνει ἄθελα ἵστοῦ περιβολιοῦ τὴν ἄκρη ὅπου μὴ μὲρα ἔχυσα γιὰ κείνην ἕνα δάκρυ...

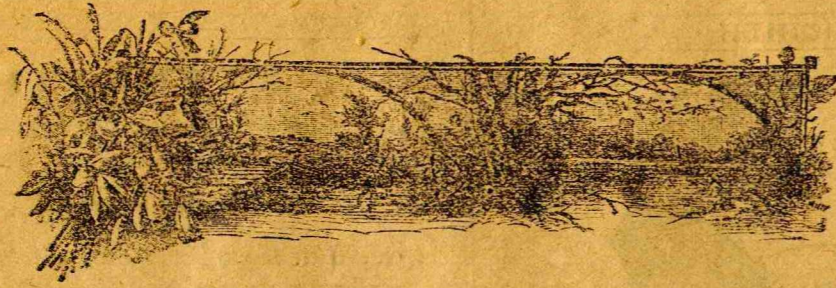
III

Καὶ συλλογιέμαι τὴ στιγμὴ, ποῦ πέρασα μαζί της, τῆς εὐτυχίας τὴ στιγμὴ ποῦ πῆρα τὸ φιλί της.

IV

... Τώρα ἕνα δάκρυ ὀλόπικρον πέφτει στὰ μάγουλά μου τὸ δάκρυ... τῆς ἐκδίκησης ὅπου ζητεῖ ἡ καρδιά μου!

ΟΡΦΕΑΣ ΤΑΚΙΡΗΣ

Ἡ Ἀληθινή Ζωή

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

(Ἡρόδοπος: ΝΙΚΟΣ — ΙΩΑΝΝΑ ΔΑΡΕΑ — ΚΩΣΤΑΣ)

Ἰδέες παράξενες, ιδέες ποῦ δύσκολα φανερώνονται καὶ περὶ δύσκολα γιντοῦνται, μὰ καὶ ποῦ διὰν ριζώσουν εἰν' ἀδύνατο νὰ μὴ προξενήσουν κακὸ καὶ νὰ μὴ φέρουν τὴ δυστυχία στὸν κόσμον μὰ ποῦ τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ἀμάθεια θὰ βασιλεύουν στὸ μυαλό τους καὶ στὴν ψυχὴ τους.

Μὴ μορφωθῆς γιὰ νὰ μὴ γίνῃς δυστυχισμένος, γιὰ νὰ μὴ γεμίσης τὸ μυαλό σου μὲ σκέψεις ἢ ὁποῖες θὰ σοῦ τὸ τυραννοῦν. Μὰ τόχα θάθαι καλύτερα τότε νὰ παραμείνουν ὅλοι στὸ σκοτάδι, στὴν ἀμάθεια γιὰτὶ μερικοὶ ἔχουν μιὰν ἀδύνατη ψυχὴ, μὰ αἰσθηματικὴ καρδιά; Καὶ δὲν θάθαι καλύτερα νὰ χτυπήσουμε κατακέφαλα, τὴν ἀμάθεια καὶ τὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ζήσουν οἱ περισσότεροι ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ θάταν ἡ αἰτία νὰ δυστυχήσουν μερικοὶ; Ἄλλως τε πόσοι θὰ βοικόντισαν ποῦ θάχαν τόσο ἀδύνατη ψυχὴ; Ἡ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς φέρνει στὴν αἰσθηματικότητα τῆς καρδιάς καὶ αὐτὴ ἡ ἀπαισιοδοξία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὴ ἡ ἔρρηνα τοῦ Ἀγνωστοῦ αὐτὴ ἡ περιέργεια τῆς γνώσεως τῆς δημιουργίας τῆς Φύσεως ποῦ μὴ μπορῶντας κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὰ κυριώτερα, ταρά-

ζεται καὶ καταλήγει στὸν πεσομισμὸ.

Καὶ ὅμως βοίκογονται χαραχτήρες καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ καὶ τέλειοι ποῦ βλέποντας τὴν ἀντίδρασι ποῦ βοίσκουν στὴν Ἐρρηνα τοῦ Ἀγνωστοῦ δὲν σταματοῦν τὸ δρόμον τους, δὲν ταράζονται, μὰ πασχίζουν μὲ τὸ κάθε τι, μ' ὅ,τι τοὺς εἶναι δυνατόν νὰ πηδήσουν τὰ ἐμπόδια, νὰ προωρῆσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο γιὰ νὰ φτάσουν νικητὲς ἐκεῖ ποῦ τοὺς ὀδηγεῖ ἡ ἰδέα τους, ἐκεῖ ποῦ φαντάζονται πὼς θὰ βοῦν τὴν... ἀληθινὴ ζωή...

ΣΚΗΝΗ Ε΄

(ἔρχεται ὁ Κώστας.)

ΔΑΡΕΑ. — Ὁ κ. Κώστας!...

ΚΩΣΤΑΣ. — Χαίρετε κ. Δαρεά...

ΔΑΡΕΑ. — Σὰς βλέπω πολὺ ἀνήσυχον κ. Κώστα... Σὲ τί ν' ἀποδώσω αὐτὴ τὴν ἀνυσυχία;...

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐρχομαι νὰ σὰς φέρω εἰδήσεις ἀπαισιες, σκοτεινὲς καὶ μαῦρες...

ΔΑΡΕΑ. — Πέτε μου γλήγορα... θέλω νὰ μάθω... Μήπως κινδυνεύουν ἡ ἰδέες μας, μήπως ἡ ἀμάθεια θέλει νὰ θριαμβέψῃ καὶ τὸ σκοτάδι ν' ἀπλωθῇ παντοῦ;... Λέγετε... λέγετε...

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅχι... ὄχι... Τίποτε τέτοιο δὲ συμβαίνει... μόνο πὼς ἔχουμε ἓνα συνεργάτη μας καὶ ὁ χαμὸς του εἶναι τόσο παράδοξος ποῦ δὲ ξέρουμε ποῦ νὰ τὸν ἀποδώσουμε... Ὁ Νίκος δὲν ἐλύσκει πειὰ τὴ ζωὴ. Σκοτώθηκε μόνος του...

ΔΑΡΕΑ. — Ὅτε ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔφτασε ἡ ἀπαισιοδοξία του; Εἶναι φοιχτό!... Ναι, πολὺ φοιχτό!...

ΚΩΣΤΑΣ. Ὅτε γνωρίζετε τὴν αἰτία; Πάνω του βοῖχαν μὰ ἐπιστολὴ ποῦ ἔλεγε τὰ ἐξῆς... ἀμὰ ποῦ πέρασα τὸ φραγμὸ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ δὲν εἶναι δυνατό πειὰ νὰ ξαναγύρω πίσω σ' αὐτὴν πᾶσα νὰ τὴ συναντήσω ἄλλου... » Αὐτὸ εἶναι ὄλο...

ΔΑΡΕΑ. — Τὸν εἶχε πιάσει μιὰ δυνατὴ ἀπαισιοδοξία, τᾶβλεσε ὅλα σκοτεινὰ καὶ μαῦρα, τὸ φῶς ποῦ θὰ σκόρπιζε παντοῦ μὲ τὴ διδασκαλία του τὸ θωροῦσε σκοτάδι ποῦ σκοτῶνει καὶ κανεὶ δυστυχισμένο τὸν ἄλλον, παρόβηκε τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μᾶδωκε καὶ κρινόντας πὼς ἡ δυστυχία ἔρχισε ἀπ' αὐτόνε ἔκαμε τὴν ἀρχὴ ὁ ἴδιος δηλ. νὰ πᾶν νάβρη τὴν ἀληθινὴ ζωὴ κάποιου ἄλλου, μὰ καὶ δῶ κάτω τὴ θωροῦσε πειὰ ὄλοτελα γι' αὐτὸν χαμένη. Εἶχε

πάθει παρόμοια τελευταία, εἶχε ταραχτὴ ἐπερβολικὰ τὸ μυαλό του... Καὶ δὲ ποῦ λέτε, πὼς σκοτώθηκε;... Μέσα στὴ φαντασία του θάπλασε κάποιον ὄμοιο θάνατο μὲ τὸν ὁποῖον θάθελε νὰ δώσῃ τέλος στὴ ζωὴ του. θάθελε νὰ μάρθω

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅπως φαίνεται, καθμέρα, ἔτρεχε σιτοὺς κᾶμπους καὶ στὰ λιβάδια καὶ ἔκοψε λουλουδία πολὺχρωμα καὶ ὄμοια ποῦ τὰ σκόρπιζε ἔπειτα σὲ μιὰ βάρκα δικιά του. Ἐμπαινε καὶ αὐτὸς μέσα καὶ ἀνοίγονταν βαθιὰ μὲς στὴ θάλασσα παίζοντας ἐκεῖ ἀτέλειωτες ὥρες μὲ μιὰ γλυκεῖα φλογέρα τὰ περιπαθεστερα καὶ πειὰ αἰσθηματικὰ τραγοῦδια. Τὸν βλέπανε

κάθε μέρα νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴ ζωὴ μὰ κανεὶς δὲ φανταζότανε πὼς μέσα στὸ μυαλό του ἄλλα ἔκρυβε... Καὶ σήμερα τὸν βοῖχαν ὅπως πάντα μὲς στὴ βάρκα μὲ τὴ διαφορὰ ποῦχε φρενέψει μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του...

ΔΑΡΕΑ. — Ἡ φαντασία του ἔπλασε τὰ γλυκίτερα ὄμοια καὶ μέσα στὸ μυαλό του ἐσύνθεσε τὴ ζωὴ κείνη ποῦ ὀνειρεύτηκε... τὴν ἀπλοῖα... Καὶ θέλοντας νὰ δέσῃ τὴν παλιὰ ζωὴ μὲ τὴ νέα ποῦ ἀποφασίσει νὰ βοῖ, ἄρχισε τὴ ζωὴ τοῦ ψαροῦ καὶ τοῦ βοσκου καὶ ἐτόνιζε τραγοῦδια γλυκὰ ποῦ τοῦ φέρανε τὸ θάνατο, γιὰτὶ δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ μιὰ τέτοια ζωὴ!...

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅτε ζῆτωντας νάβρη τὴν ἀληθινὴ ζωὴ ὅπως τὴ νόμιζε κείνος, βοῖχε τὸ θάνατο...

ΔΑΡΕΑ. — Ναι... Θέλησε νὰ βοῖ κείνος τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, μὰ μὲ σφαλμένες ἰδέες καὶ εἶται βαρεῖα ἀπ' αὐτὴν πληγώθηκε... Ἡ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς του, γέννησε τὴν αἰσθηματικότητα τῆς καρδιάς, ἔφερε τὴν ἀπαισιοδοξία ποῦ τοῦ ἀναστῆσε τὸ μυαλό... Ἡ καρδιὰ ἐνέκησε τὸ μυαλό... Βλέπω πὼς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ αἰσθημα ἐνέκησε τὴν ἰδέα!...

(Πέφτει ἡ ἀδελφί.)

ΤΕΛΟΣ

ΟΡΦΕΑΣ ΤΑΚΙΡΗΣ

Τραγοῦδια τοῦ Λαζοποῦ

ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ

Λογιῶν λογιῶν τριαντάφυλλα, λογιῶν λογιῶν τὰ χεῖλια λογιῶν λογιῶν καὶ τὸ φιλί, ὁποῦ τὰ χεῖλια δίνουν, ἄλλα φιλοῦν καὶ ἀφήνουνε στὰ χεῖλια σὰν βανίλλια καὶ χεῖλια ποῦ στὰ χεῖλια σου ὄγρη φωτιὰ ἀφήνουν.

***

Κόκκινα ἄλλα καὶ θερμὰ μὲ φλογερὸ τὸ χρῶμα καὶ ῥόδα ἐκατόφυλλα, ποῦ μεσημέρ' ἀνοίγουν εἶνε τὰ χεῖλια ποῦ φιλοῦν καὶ κἀγουνε στὸ στόμα καὶ τὴν πνοὴ μὲς τὸ λαιμὸ καὶ τὴν καρδιὰ σου πνίγουν.

***

Ἄλλα φιλᾶν, σὰν νὰ διψοῦν, ἄλλα (χαϊδεοῦν) μόνο καὶ σὲ καῦμοὺς εὐγενικοὺς καὶ σὺλλοὺς σὲ βάζουν ἄλλα σὲ τρῶν, καὶ ἄλλα φιλοῦν στὸ μέτωπο μὲ πόνον καὶ στὰ μαλλιά σου μὲ καῦμὸ παρθενικὸ πλαγιάζουν.

***

Ἄλλα σὰν χεῖλια κῦπελον, ποῦ καὶ ἄλλοι δροσοιστήσαν, καὶ ἄλλα κλειστὰ σὰν σφραγιστὸ μὲ μινρωδιὰ μπουνκάλι, χεῖλια, ποῦ νοιώθεις τὸ φιλί, ποῦ ἄλλοι τοὺς ἀφήσαν καὶ χεῖλια ὁποῦ χαίρεσαι νὰ τὰ φιλήσης πάλι...

***

Κι' εἶνε τὰ χεῖλια λογιαστὰ καὶ εἶνε χιλιάδες χεῖλια καὶ τὸ φιλλί χιλίων λογιῶν ποῦ δίδει τὸ καθένα — μὰ κάποια χεῖλι' ἀφίλητα, ἀδιὰ σιάζουν βανίλλια καὶ εἶνε δυὸ ἀνθία ζῆλεντὰ καὶ μοσχοβολισμένα.

Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἄσε τὸ φθινόπωρον γύρω σου νὰ στρώσῃ τ' ἀνθὴ τὰ στερονὰ μὰ ζωὴ πεθαίνει μὰ πνοὴ περνά — τάχα σὲ προσμένει μὰ ἀνοιξὴ ξανά;

Ἄσε τὸ φθινόπωρον γύρω σου ν' ἀπλώσῃ μὰ στερονὴ εὐωδιά μὰ φωνὴ σπαίνει, μὰ χαρὰ χαμένη μέσα στὴν καρδιά — τὰ στερονὰ τὰ φύλλα παίρνει τὸ φθινόπωρον γύρω ἀπ' τὰ κλαδιά.

Κι' ἔφυγες καὶ πᾶς, πᾶς μὲ τὸ καλὸ καὶ νὰ σὲ καλῶ πίσω μὴ γυρίσης.

Ἦσουν γιὰ μένα μὴς ἀγῆς δροσιά, ἤμουνα γιὰ σένα συννεφιὰ σταχιά,

συννεφιὰ θολή. Ἦρθες νὰ τὴ σβήσης καὶ ἔοβηρες, καλή. Πίσω μὴ γυρίσης!

ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

ΒΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία πολύ περίπλοκος βιομηχανική εργασία ή οποία διενεργείται υπό της εμφύχου ανωτέρως φύσεως και ή οποία διαφέρει των άλλων συνήθων του εμπορίου βιομηχανικών είναι και ή του ανθρώπου. Όταν δὲ και ἂν δὲν φαίνεται αὐτή παρουσιάζουσα διαφορὰς εἶναι ἐν τούτοις αὐταί λίαν ὀρθολογικαί· ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις και αὐτὰ τὰ προϊόντα τῆς ἀρετικωρῶσεως ἢ κοινῶς ἀπειρίματα, ὅπως εἶναι τὰ ἐκτὸς τῆς πνευματικῆς ἐργασίας και τοῦ δυναμικοῦ ἔργου. Ἄλλα τὰ κλημερινῶς ἀπὸ τῶν Πνευμόνων, τοῦ δέρματος, κτλ. ἀποβιολόμενα, δὲν ἀποροίπτονται, ὅπως γίνονται με τὰς ἄλλας βιομηχανίας αἱ ὅποια κατεργάζονται μονομερῆ εἶδη ὡς π.χ. τὸ ἔριον, τὸν βάλβυκα, τὸν λίθον, τὰ φαρμακευτικὰ και γημικὰ προϊόντα (σάκκιν, χρώματα ἀνελίνης κλπ.) ἄλλα χρησιμοποιῶνται ἄπαιτα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐναλλακόμενου κύκλου τῆς ζωῆς μετὰ τῆς εμφύχου και ἀψύχου ὕλης.

Τὸ λεπτοφύει λοιπὸν μωστικὸν κυτταρικὸν τοῦτο τῆς εμφύχου φύσεως. Κατασκευάζονται, οὐ ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ τὴν ἀνωτέρω βελτιῶσιν, με τὴν τεχνικὴν τελειότητα λειτουργοῦν και ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀντέχον ὅσον οὐδεμία σιδηρὰ ἢ χαλύβδιος μηχανὴ ὅ ἀντέχει χωρὶς νὰ καταστρέφεται ἢ νὰ ἐπισκευάζετο τούτλαχιστον, χρησιμοποιεῖ τὴν ἐν τῇ φύσει εὐρισκουμένην κατὰ ποιικίλην σύνθεσιν ἐξ ἀτόμων ἄνθρακος, ὕδρογόνου, ὀξυγόνου Ἀζώτου και θείου ὅλην κατὰ διάφορον ἔνωσιν ὅπως εἶναι αἱ λευκοματῶχοι, τὰ λίπη και οἱ ὕδρογονάνθρακες ἢ σάκχαρα ἀπεργαζόμενον ὄχι πλέον μονομερῆς προϊόν ἀλλὰ και δυναμικὸν ἔργον τὴν κίνησιν τούτῃ τῆς ζωῆς ἐν τῷ Κόσμῳ.

Ἐκαστος ὀργανισμὸς ἐπομένως διανοούμενος ἢ ἐργάτης ἀποτελεῖ και ἓνα τελειὸν φυσικὸν ἐργαστήριον μίαν τελειάν Βιομηχανίαν τῆς ὁποίας ὑπολογίζουσι σήμερον μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας τὸ Δοῦναι και Λαθεῖν τὴν δαπάνην δηλαδὴ πρὸς τὸ Ἔργον.

Οἱ ἀναλλοίωτοι νόμοι τοῦ Ru-

bner και τὰ σαφῆ ὄρια (Tolerganz) πέρην τῶν ὁποίων ὄλα αἱ γημισμοὶ οἱ ἐν τοῖς ὀργανοῖς τοῦ ὀργανισμοῦ (στόμαχος ἐντέρα κλπ.) τελευτῶμενοι καταστρέφονται ὅπως συμβαίνει με μίαν παρατεταμένην κημημένην καύσιν ἐν περιπτώσει πυρετοῦ ἢ νόσου, ἀποτελοῦσι τὸ φυσιολογικὸν Μηνόμετρον, ἢ εἰπωμεν, δι' οὗ ρυθμίζεται ἄπαιτα ἢ λειτουργία τῆς μηχανῆς αὐτῆς.

Οὕτω δὲ σήμερον ἐπὶ τῇ βίῳ τῶν ἀνωτέρω και γνωστώ ὄντων τοῦ ὑπολογισμοῦ καθ' ὃν 1 γραμμίον λευκώματος ἢ σάκχαρου ἀντιπροσωπεύει ἕκαστον ἀνά 4 θερμίδας, ἐν ᾧ 1 γραμμ. λίπους 9 θερμίδας (θερμίδες εἶναι τὸ ποσὸν τῆς θερμότητος ὅπερ ἀπαιτεῖται καύσιν ἄνθρακος τῶσου ὅσον χρειάζεται ἓνα ἀνθρώπῳ τὴν θερμοκρασίαν 1 γραμμ. ὕδατος κατὰ ἓνα βαθμὸν) ἀνεῖρον ὅτι ὁ ἄνθρωπος και πᾶσα ζωὴ ἀνωτέρω ὑπαρξίς δὲν ζεῖ ἀδαπάνως, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην μονάδων καύσεως ἢ θερμίδων τὸ ποσὸν τῶν ὁποίων αὐξομεῖσθαι (δεδομένου ὅτι ὠρίσθησαν διὰ φυσιολογικὸν ὀργανισμὸν 2500 θερμίδες δι' εἰκοσι τέσσαρες ὥρας) και ἀναλόγως μάλιστα ἐν ἀργῇ, νοσῇ ἢ ἐργάζεται πνευματικῶς ἢ χειρωνακτικῶς. Μ' ἄλλας λέξεις ἀνεῖρον ὅτι τὸ βιολογικὸν ἔργον τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς Φυσιολογικῆς αὐτῆς βιομηχανίας προαπαιτεῖ κατανάλωσιν τροφῶν κατὰ ποιικίλην πάντοτε σύνθεσιν ὅστε οὐ μόνον νὰ καλύπτονται οἱ ἀνωτέρω κριθεοὶ ἀπαιτήτοι διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ὀργανισμοῦ του ἀλλὰ και νὰ δύναται ἐπὶ πλέον νὰ ἐναποταμίευῃ εἰς τὰς φυσικὰς ἀποθήκας του (φυσικὸν ταμειετήριον κατὰ ἐμπορικὴν λέξιν) ὅπως εἶναι τὸ ὑπὸ τὸ δερμα λιπῶδες στρώμα, τὸ ἐν τῷ Ἡπατι και ταῖς μυϊκαῖς σάρξεσι γλυκογόνον (παραλλαγή τοῦ σάκχαρου) ἓνα μὴ ὑποστῇ τὴν αὐτοφαγίαν τὴν ὁποίαν βλέπομεν συχνὰ κατὰ τὴν ἀνάγκησιν ἐξ ἀσθενειῶν ἢ κατὰ τὴν φυσιολογικὴν ἀθλιότητα ἢ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὰς δεινοπαθοῦσας τάξεις και ἰδίᾳ τῶν ἐργαζομένων ὧν ἢ χρηματικὴ ἀμοιβὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἔργον ἢ

μᾶλλον πρὸς τὴν δαπάνην διὰ τὴν συντήρησιν των.

Και ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἐργαζομένων συσχετίζοντας τ' ἀνωτέρω λέγομεν ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ ἐργοστασίου και ἐν γένει πᾶς ἐργάτης ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἢ μηχανὴ διὰ νὰ παραγάγῃ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀντικεῖ κατὰ πρῶτον λόγον, δαπάνη τῆς ἰδικῆς του Βιομηχανίας, ἔχει ἀνάγκην οὐ μόνον ἀνάεως, ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα ἐντὸς τῶν 24 ὥρων (κακῶς ὠρίσθη τὸ 12 ὥρων) ὅπως κάθε μηχανή, ἀλλὰ και τροφῆς ἐπαρκεστέρως ἢ τοῖς κημημένοις ἡμερομισθίοις, ἐάν ληθῶσιν ὑπ' ὄψει αἱ σωματικὰ βιολογικὰ ἀνάγκη. Ἐπ' ὅσον δὲ τὸ τοιοῦτον δὲν ἔχει κατανεμηθῆ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἢ Βιομηχανῶν οὐδεποτε αἱ μεταξὺ των σχέσεις θὰ ἦναι ὀχληραὶ και τὸ αἰώνιον ἐργατικὸν ζήτημα θὰ μένη ἄλυτον.

Ἐάν ἡ μηχανὴ ἔχει ἀνάγκην εἰδικωτέρων μερισμῶν και μέσων συντηρήσεως, ὁ ἐργάτης καθὼ μηχανὴ ἔχει και αὐτὸς ἀνάγκην λήψεως περισσότερων μέσων πρὸς καλήν συντήρησιν του και ἢ ἐργασία πρέπει νὰ μὴ ὑποτιμᾶται ὅπως συνήθως συμβαίνει.

Μία μωστικὴ ἐπὶ τῶν φυσιολογικῶν αὐτῶν δεδομένων και γνώσεων θὰ ἠδύνατο ἄρα γε νὰ ἐπέφερε τὴν λύσιν και τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ ζητήματος εἰς τρόπον ὅστε νὰ πύσωσι τοῦ λοιποῦ αἱ μεταξὺ ἐργαζομένων και ἐργοδοτῶν διαμάχαι και νὰ τεθῶσι κατὰ μέρος ὄλα τὰ βίαια και αἰμοχρῶ μετὰ με τὰ ὁποῖα αἱ κοινωνικὰ αὐτὰ τάξεις ἀνταγωνίζονται; θὰ ἐπιτύχῃ ἄρα γε τοῦτο ἢ ἐπιστήμη; τὸ εὐχόμεθα ὅπως ἴσως μίᾳ Ἰδιοκτησίᾳ ἐνὸς βιομηχανικοῦ καταστήματος ἢ μὴ ἐκτιμᾶται περισσότερον τῆς εμφύχου βιομηχανίας ἢ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν ζωὴν, διότι ἢ βιομηχανία τῆς εμφύχου ἀνωτέρως ὕλης εἶναι ἔργον, ἀσυγκρίτως ἀνωτέρω τῆς τῶν λοιπῶν τοῦ ἐμπορίου Βιομηχανιῶν.

Ἡ ἐργασία τῆς με τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
Ἀποστρ. Γεν. Ἀρχίατρος

Ἐν Κερκύρα 15 Ἀπριλίου 1923.

ΠΙΠΗ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗ

ΒΑΣΙΔΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

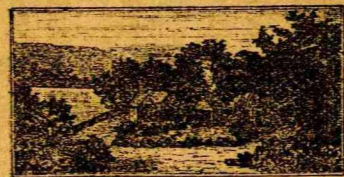

ΑΠΟ ΤΟ "ΑΧΙΛΛΕΙΟ," ΣΑΝΕ ΕΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΣΤΟΝ

Μία μέρα ὁ πῶφην Κάιζερ Γουλιέλμος με τὴν ἀκολουθίᾳ του πῆγε ν' ἀπολάξῃ τὴν Κερυριατοπούλας ἐκόντεψε κι' αὐτὸς πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τότε Κάιζερ ἑκατὸ δραχμῆς γιὰ τὰ ... ἐξόδα τοῦ ... «μέλλοντος τοκετοῦ».

Τὰ λόγια ταῦτα, ξηγή- Γουλιέλμο πού ἔτκασε ὅτὰ γέ- λοια. Κι' ὅταν ὁ ἄντρας τῆς γω- ριατοπούλας ἐκόντεψε κι' αὐτὸς πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τότε Κάιζερ ἑκατὸ δραχμῆς γιὰ τὰ ... ἐξόδα τοῦ ... «μέλλοντος τοκε- τοῦ».

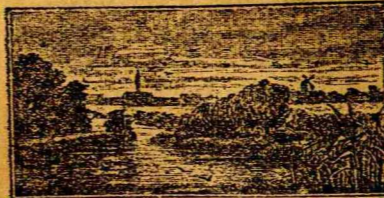
Γουλιέλμο πού ἔτκασε ὅτὰ γέ- λοια. Κι' ὅταν ὁ ἄντρας τῆς γω- ριατοπούλας ἐκόντεψε κι' αὐτὸς πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τότε Κάιζερ ἑκατὸ δραχμῆς γιὰ τὰ ... ἐξόδα τοῦ ... «μέλλοντος τοκε- τοῦ».

ΣΤΟ ΔΡΟΣΕΡΟ "ΚΑΡΔΑΚΙ,"

II

Ἐπει' ἀπὸ λίγῳ κόντεψε και ἢ ἀκολουθία τοῦ πῶφην Κάιζερ. Ἡ γωριατοπούλα κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπὴ δὲν ἔνοιωσε πὼς εἶχε μπροστὰ τῆς κείνη τὴ στιγ- μὴ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμα- νίας.

ΣΤΟΝ ΑΗ - ΛΗΑ

Ἐπει' ἀπὸ λίγῳ κόντεψε και ἢ ἀκολουθία τοῦ πῶφην Κάιζερ. Ἡ γωριατοπούλα κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπὴ δὲν ἔνοιωσε πὼς εἶχε μπροστὰ τῆς κείνη τὴ στιγ- μὴ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμα- νίας.

Ἐπει' ἀπὸ πολλὰς ἐρωτήσεις τοῦ βασιλῆα ὅτις καλόγρηες γιὰ διάφορα ζητήματα, ρωτήθηκε μίᾳ ἀπ' αὐτῆς, ἂν ξέρει τὸ βασιλῆα Γεώργιο κι' ἂν τὸν ἀγαπάει. Ἐ- κείνη ἀποκρίθηκε ὅτιν ξένο: «Πα- ναγιά κοντὰ του κεί πού εἶναι. Δὲ τὸν ξέρω τὸν πολυχρονεμένο μου.»

Ἐπει' ἀπὸ μέρες πολλὰς ἢ

καλόγρηες μάθαιναν με κατόπλη- ξη πὼς ὁ παραπάνου ξένος τους δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν λατρε- μένο βασιλῆα τῶν Ἑλλήνων και στυροκοπιόντανε γιὰ πολλὰς ὥ- ρες.

Κερροί ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΜΗΝΑ ΛΑΒΑΜΕ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΜΗΡΟΥΣΟΣ». — Μελέτη πού γράφτηκε ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πέλλη και βγήκε ὅτὸ «Νουμᾶ» ὅτὰ 1921. Σαναθηρώθηκε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1922. — (Ἀθήνα. — Βιβλιοπωλεῖο Γανιάρου, ὁδὸς Σοφοκλῆ 3.)

«ΔΥΟ ΦΩΤΙΕΣ». — Οἰκογενει- ἀκὸ δρᾶμα σὲ τρεῖς πράξεις γραμμένο ἀπὸ τὸν δυνατὸν Ἑλληνα συγγρα- φέα και διευθυντῆ τῆς μεταφυσικῆς και φιλοσοφικῆς ἐπιθεώρησης «Ἔων» κ. Ἄντ. Χατζηναπιστόλου. — Τὸ δρᾶμα τοῦτο βραβεύτηκε πρῶτο ὅτὸν Καλοκαίρινο ποητικὸν ἀγῶνα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» τοῦ 1921. Οἱ «Δυὸ Φωτιές» πρέπει νὰ διαβαστοῦν ἀπ' ὄλους τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων.

«ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΒΟΡΓΙΑ». (Les débuts de César Borgia.) — Τὸ ὑπέροχο τοῦτο ἔργο τοῦ Ζᾶν Ρισπέν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας μεταφρά- στηκε θαυμάσια ἀπὸ τὸν λογοτέχνη κ. Γ. Ἀρβανιτάκη και βγήκε ὅτὸν Ἀλεξάντρεια ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Α. Κασιγόνη. — Πουλιέται και ὅτὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας ἀντὶ δρχ. 6. — Συσταίνουμε τὸ διάβασμά του ὅτὸς φίλους μας πού θελουνε νὰ μωρφωθοῦνε.

«ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙ- ΟΝ» — Μηνιατικὴ ἐκδοσὴ βιβλιο- πωλεῖου Α. Κασιγόνη (Ἀλεξάντρεια, Λεωφ. Ραυλίου 31. — Τυχ. Κιβ. 1891) — Πέσανε ὅτὰ χέρια μας τὰ φύλλα τοῦ Μᾶρτου και τ' Ἀπριλίου.

ΝΩΣ ΤΕΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ "ΟΡΦΕΑ."

"Ο ΑΟΥΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,"

Ο Κερκυραϊκός Φιλολογικός Σύλλογος «Ορφεύς» άρχισε τις επιστημονικές διαλέξεις του. Την προπερασμένη Κυριακή (24 Ιουνίου) στις 6 το απόγευμα γίνθηκε η πρώτη στο υπαίθριο θέατρο των Ποικιλιών κ' άγορητή τόν σοβαρόν επιστήμονα κ' δικηκεριμένον νομικόν κ. Παναγ. Γιωτοπούλου, πού προσφέρθηκε ευγενικά νά συντρέξει άφιλοκεδέστατα τόν κοινωφέλες τού Συλλόγου μες έργο. Τό θέατρο ήταν άσφυχτικά γεμάτο κόσμος τών γραμματέων από ένωρίς. Ο κ. Γιωτοπούλος διαπραγματεύθηκε τό θέμα του «Ο άόρατος κόσμος» λαμπρά κ'ι χάρης στην εύγλωττία του κ'ι τ' άκαταμάχητα έπιχειρήματά του έδωκε αξέν ώς τό τέλος τής ομιλίας, του μεγάλου τό ένδιφέρον τών άκροατών του.

Ο δικηκεριμένος έκτρός κ'ι Πρόεδρος τού Συλλόγου μας κ. Γ. Παπακώστας παρουσίασε, με μιά πολύ ύφαια είτήρηση, τόν άγορητή στο πολυπληθέστατο άκροατήριο κ'ι έτόνισε τό σκοπό πού επιδιώκει ο Σύλλογός, μες νά ιδούσει τό γρηγορώτερο νυχτερινή Σχολή γιά τ' παιδιά τού λαού τ' όρρανά κ'ι άπορα.

Ο κ. Παν. Γιωτόπουλος πού έχει κηχηγίει δώ κ'ι πολλά χρόνια σέ μελέτες πνευματιστικές, κ'ι πρόκειται, όπως μαθηίνουμε, νά βγάλει σέ λιγάκι κ'ι βιβλίον σχετικό με τ' πνευματιστικά ζητήματα, έξιστοκρητήθηκε ζωηρότατα άπ' τούς άκροατές του.

Ο Σύλλογος θεωρεί καθήκόν του νά συγχαρεί άλλη μιά φορά θερμότητα τόν σοβαρόν επιστήμονα γιά τήν θριαμβευτικήν έπιτυχία πού σημείωσε: στή διάλεξή του. Τό Διοικητικό Συμβούλιον τού Συλλόγου άπ' τήν άλλη μεριά έλπίζει πώς κ'ι στο μέλλον δέν θ' άπέσει νά υποστηρίξει τό έργο του ο πολύτιμος φίλος κ'ι υποστηρικτής μας.

Η διαλέξεις τού Συλλόγου θ' συνεχισθοῦν με θέματα διάφορα. Πολλοί κορριάτες επιστήμονες μες διαβεβαιώσανε πώς θ' ά συντρέξουν τόν άγωνά μας.

Η. Δ. Μ.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

Με τό σημερινό τεύχος ο «Ορφεύς» κλείνει τήν πρώτην εξαμηνία από τήν ήμέρα πού βγήκε. Πιστεύουμε ότι, ως τα σήμερα, φανήκαμε συνεπείς: στις υποχρεώσεις μας άπ' τή μια μεριά κ'ι άπ' τήν άλλη δέν βγήκαμε κάλπικοι στα όσα προσεθήκαμε στο προγραμματικό μας άρθρο πού δημοσιεύτηκε στο πρώτο τού «Ορφεά» τεύχος.

Από σήμερα τό περιοδικό μας γίνεται καλύτερηκότερο, κ'ι δέν έχουμε καμιά δυσκολία νά ξαναποιήσουμε πώς θ' ά προσπαθήσουμε νά τό κάμουμε τέλειον άποβλεπόντας πάντα στην θερμήν υποστήριξη τών αγαπηστών μας.

Όσο άπ' τούς συνδρομητές μας δέν πληρώσανε άκόμα από άμέλεια ή άλλη οιαδήποτε αίτια τή συνδρομή τους παρακαλούμε νά μας τήν στείλουν τό γρηγορώτερο γιάτί άπ' τό έρχόμενον τεύχος θ' άπέσει πια νά τους στέλνεται ο «Ορφεύς». Έκείνοι πού δέν θέλουν νά πληρώσουν είναι υποχρεωμένοι νά μας γυρίσουν άμέσως τ' ά τεύχος τού περιοδικού μας πού λάβανε ως τ' ά: α. Για ύστερη φορά ξανακαζόμεσθε νά δηλώσουμε τ' παραπάνου. Ο «Ορφεύς» πού στήρίζεται στην θετικήν υποστήριξη τών άναγνωστών του είναι βέβαιος πώς δέν θ' άπέσει νά υποστηρίξεται άπ' τούς καλούς του φίλους. Η. Δ. Μ.

***
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΝ
 ***

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ». — Μηνιαίο εικόνογραφημένο περιοδικό πού βγαίνει στην Νέα Υόρκη τής Αμερικής άπό τόν κ. Π. Τατάνη. Γραφεία: 134-140 WEST. 26 TH. STREET, NEW YORK.

Τό θαυμάσιο τούτο περιοδικό με τες καλλιτεχνικές του εικόνες, με τες ολοσέλιδες συνθέσεις του, με τ' άπτάρομα πολυτελή έξώφυλλά του, με τήν πολύχρωμη έκτύπωσή του κ'ι πρό παντός με τήν σπαρταριστήν ύλη του, έγινε σημάδι φωτός, προκοπής κ'ι έξευγενισμού τών άναγνωστών του.

«ΕΥΑ» = Μεγάλο βδομαδιατικό εικόνογραφημένο περιοδικό πού βγαίνει στην Αθήνα. — Ιδρυτής-Ιδιοκτήτης: Ν. Π. Ίγγλέσης. Γραφεία: Στοά Νεγρεπόντη (Πλατεία Αγ. Ειρήνης). Έλάβαμε τό τελευταίο τεύχος τής ώραιάς αυτής Έπιθεώρησης τού κ. Ίγγλέση κ'ι έροσηήκαμε καρπολεκτικά τ' ά θαυμάσια περιεχόμενά της. Σηγχαριζόμεσθε ειλικρινά τόν διεθυντή της.

«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ». — Μηνιαίο καλύτερηικό περιοδικό πού βγαίνει στην Αθήνα άπό τόν εκλεκτό συνάδελφο κ'ι πολέτιμο τού «Ορφεά» συνεργάτη κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλου. — Γραφεία: Όδός Χαριλάου Τρικούπη 22α. — Έλάβαμε μαζίν τ' ά τεύχη τών μηνών Μάρτη, Απρίλη κ'ι Μάη κ'ι έθανώσαμε τήν εκλεχτικότητα τής

ύλης τής θαυμασίας αυτής έπιθεώρησης τού έικονομένου συνεργάτη κ. Καλογερόπουλου.

«ΠΑΝΤΟΓΡΩΣΤΗΣ». — Δεκαεπθήμερη πεδιτική, κοινωτικη, οικουμενική, επιστημονική, φιλοσοφική κ'ι λογοτεχνική έπιθεώρηση πού βγαίνει εξ' αυτής στην Αθήνα. — Ιδρυτής-Ιδιοκτήτης: Γεώργιος Ν. Ίωάννου. — Γραφεία: Όδός Ίπποκράτους 32. — Άπό τό τελευταίο τεύχος (άρθρη 7) πού λάβαμε ξεχωρίζουμε τ' ά έργα τού Στέλιου Σπεράντζα (ό Τολοτή κ'ι τό σχολειόν τής Γραναίας Βολύνας), Ν. Πετιμεζά-Λαύρα (Η Καριβάδα-Ποίημα), Δ. Γρ. Καμπούρογλου (Τό περιγί) κ'ι Φαίδων Σάφη (Γέλω άπ' τήν Ακαδημία.)

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ». — Μηνιαίο εικόνογραφημένο περιοδικό πού βγαίνει άπό τόν κ. Η. Τατάνη στην Νέα Υόρκη τής Αμερικής. — Γραφεία: 140 West 26th Street, New York — Μεθιστορήματα άήθηχα, διηγήματα πού περιλαμβάνουν τ' ά γαλήρωση τής πίστης γιά πράξεις ευγενικές κ'ι ιστορίες πού έξιμουν έργα ληστών ή κοποδετών, είναι σ' άλήθεια πληγή μεγάλη γιά μιά κοινωτία. Δυστυχώς κ'ι ο σύγχρονος Έλληνας δέ βρίζεται μαχητά άπ' αυτά τ' ά όλέθρα άναγνώσματος πού λυμαίνονται τήν κοινωτία μας. Νά γιάτί ή διάδοση άναγνωσμάτων πού εμπνέουν ιδέες ύψηλές κ'ι προκαλούν τήν άμιλλα γιά πράξεις ευγενικές, είναι άπό τ' ά πρώτερα πράγματα. Αυτή τήν άποστολή έχουν άκριβώς τ' ά Παραθήκαι» τό νέο μηνιαίο εικόνογραφημένο περιοδικό πού εκδίδεται στην Νέα Υόρκη τής Αμερικής. Στίς σπαρταριστές σελίδες του θ' ά δημοσιεύονται πάντα τ' ά καλύτερα διηγήματα κ'ι μυθιστορήματα, πρωτότυπα Έλληνικά κ'ι μεταφράσεις άπό τ' ά σπουδαιότερα δημιουργήματα τής παγκόσμιας λογοτεχνίας. Τό ώραίο τούτο πολυσέλιδο περιοδικό συσταίνουμε ιδιαίτερα σ' όσους φίλους τών γραμμάτων.

«ΕΣΠΕΡΟΣ». — Μηνιαίο λογοτεχνικό περιοδικό πού βγαίνει στην Σύρα άπό τούς κ. κ. Θ. Βάλταρ, Γιάννη Μπαρούνα, Θ. Ν. Τσαβέαρ κ'ι Βελ. Φρέην. — Έπιταγές, γράμματα κ'ι κάθε τι πού ενδιαφέρει τόν «Έσπερο» στέλνεται σ' όν κ. Θόδωρο Βάλτα: Ρ. Ρ. Σύρα. —

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

'Εσωτερικοῦ : Χρονιάικη Δοχ. 25 — 'Εξάμηνη Δοχ. 15

'Εξωτερικοῦ : Χρονιάικη Φοράγ. 30 — 'Εξάμηνη Φοράγ. 15 — 'Αμερικῆς : Δολλ. 3.

'Ο «ΟΡΦΕΥΣ» δέχεται ν' ἀλλάξει τὸ φύλλό του μὲ τὸ φύλλο κάθε περιοδικοῦ καὶ κάθε ἐφημερίδας, δικῆς μας ἢ ξένης.

'Ο «ΟΡΦΕΥΣ» εἶν' ἐλεύτερο βῆμα γὰ ὄσους αἰσιάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικέψουν τὴ σκέψη τους καὶ τὴν καρδιά τους.

'Ολα θάναι γραμμένα σιτὴ Δημοτικὴ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ σελίδα πού καθέννας εἶν' ἐλεύτερος νὰ γράφει ὅπως θέλει.

'Ο «ΟΡΦΕΥΣ» γράφει γιὰ κάθε βιβλίο ἀνάλογα μὲ τὴ σπουδαιότητά του, φτάνει νὰ σιαλοῦν σιὰ γραφεῖά του δυὸ ἀντίτυπα τοῦ ἔργου.

Κάθε ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ἢ ΣΥΝΕΡΓΑΤΡΙΑ εἶν' ὑπεύθυνος γιὰ τὰ δημοσιεύματά τους.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΛΕΩΦ. ΡΑΜΛΙΟΥ 31 (ΤΑΧ. ΚΙΒ. 1891)

Γραφεῖον ἀποκομμάτων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Ἀποστέλλει εἰς τοὺς συνδρομητὰς του τὰ τεμάχια τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τὰ ἐνδιαφέροντα αὐτοῦς, ἐπὶ παντὸς ζητήματος τὸ ὁποῖον θέλουν νὰ παρακολουθήσουν. Συνεργασία μὲ τὰ ἐν Ἐνδρώπῃ ὁμοία Γραφεῖα.

ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ

“ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ”,

Τὸ μεγαλύτερον, πλουσιώτερον καὶ πολυτελέστερον ἑλληνικὸν περιοδικὸν τοῦ κόσμου.

ΓΡΑΦΕΙΑ :

134-140 WEST 26TH STREET, NEW YORK (AMERIQUE)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κ. Κ. Γ. Κασόλαν. — Μεσολόγγιον. — Ἐλάβαμε τὸ τελευταῖο γράμμα σὰς καὶ μένομε σύμφωνοι. — Εὐχαριστοῦμε πολὺ. — Τεύχη ἐστὲίλαμε - **Θ. Καπογιάννη**. Πύργον. - Εὐχαριστοῦμε γὰ ὑποστήριξιν. - Ἐστειλαμε τεύχη. — **Ν. Τσακαλάκην** - Ἀμφισσαν. - Μὰς ἐλησμονήσατε; — **Γ. Παγίδαν**. - Θεσ)νίκην. - Ἐλάβαμε ἔργα σας. - Εὐχαριστοῦμε. - Περιμένουμε πολλὰ ἀπὸ τὴν δραστηριότητά σας. — **Διευθυντὴν Στρ. Νοσ. Ἀμαρουσίου**. - Ἀθήνας. — Ἐλάβαμε. - « Ὀρφεύς » θὰ σὰς στέλνεται τυχτικὰ. — **Π. Ντόκον**. - Μισσηνίαν. - Ἐγράψαμε καὶ περιμένουμε ἀπάντησή σας. — **Π. Δαπέργολαν**. - Κομοτινήν. Ἐλάβαμε ἔργχ σας. - Μένομε ὑπόχρεοι γιὰ καλὰ σας λόγια καὶ περιμένουμε περισσότερα ἀπὸ σὰς. — **Σ. Παπανικόλα**. - Μυτιλήνην. - Μὰς ἐσπλαζώσατε. — Ἐλάβαμε. - Περιμένουμε κι' ἄλλα. — **Γ. Γουλιελμῆν**. - Ἐνταῦθα. - Τὰ λάβαμε.

ΣΗΜ. — Γιὰ τὰ ἔργα τῶν παρὰ πάνω φίλων μας πού λάβαμε τελευταία θ' ἀπορροσῆσαι ἢ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ, κι' ὅσα ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους στὸν « Ὀρφεα ».

ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΒΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Πρὸς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀκολουθήσωσι τὸ Ἐμπόριον καὶ νὰ καταλάβωσι Τραπεζιτικὰς θέσεις συνιστῶμεν θερμῶς καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ, ὡς ἄνω, Λογιστικὸν Φροντιστήριον τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος κ. Βρασ. Οἰκονομίδου.

Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΑΝΔΡ. ΛΙΝΑΡΔΟΥ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑ ΕΙΔΩΛΑ,,

Μὲ τὸν παραπάνου τίτλο θὰ βγεῖ σὲ λίγῳ ἓνα βιβλιάρχικι τοῦ κ. Κλεομ. Κ. Τσάτσου διεθνοῦ — ἰδιοκτῆτου τῆς ἐφημερίδας «Μεταβολή». — Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν ἔρχεται μὲ φιλολογικὰς ἀξιώσεις. Ἀπλούστατα, ὁ συγγραφεὺς του θέλησε νὰ σημειώσῃ ἓνα σταθμὸ, ὅπου ἀπορόπτα ὄσο κι' ἀδικαιλόγητα ἐκράτησεν ἐπὶ ἓνα μῆνα τὸ δρόμὸ του μὴ σκληρῆ καὶ ἀκατανόητη συμπλάσῃ τῆς αἰώνιας Ἀντιδραστῆς-Τρικυμίας πού συνοδεῖται τὰ βήματα κάθε Ἰδεολόγου Ζωῆς. Προ-

σάθητε ν' ἀποδώσει σὲ λίγες σελίδες ἔμμετρος μερικὰ συναισθηματὰ του καὶ σ' ἄλλες τόσες πεζοὺς νὰ σκιαγραφήσῃ μερικὰς εὐτράπελες ἐπεισοδιακὰς εἰκόνας, ἀπὸ μιὰ μηνιατικὴ φυλάκισή του γιὰ κάποιον δημοσίευσμά του 'στὴ «Μεταβολή» πού θεωρήθηκε ἐξυβριστικὸ. Τὸ βιβλίον εἶναι εἰκονογραφημένο, τυπωμένο καλλιτεχνικὰ καὶ σ' ἐλάχιστὸ χροτὶ. Τὸ κάθε ἀντίτυπο στοιχίζει δραχμὰς δέκα καὶ ὅποιος θέλει νὰ τὸ ἀποχτήσῃ δὲν ἔχει παρὰ νὰ γράφῃ ἀπ' εὐθείας 'στὸν συγγραφεὺς 'στὴν ἐξῆς διεύθυνσι: Ἐφημερίδα «Μεταβολή». — Μεσολόγγι.